

RS

زدن رادارهای روسیه
اشتباه بزرگ اوکراین است

در ۲۲ می، با حمله پهنادهای بی‌ملاحظه‌ای که اوکراین به ۲ رادار هسته‌ای استراتژیک دارای هشدار اولیه روسیه در آزمویر انجام داد، جهان برای لحظه‌ای به فاجعه هسته‌ای نزدیک شد. خوشبختانه حمله پهنادهای متعاقب اوکراین به سومین ایستگاه رادار در اورسک روسیه در ۲۶ می شکست خورد. این حواث نکات مهمی را نشان می‌دهند. اول، اوکراینی‌ها می‌توانستند بحران بهبوده‌ای را راه بیاندازند که روس‌ها احساس می‌کردند یکی از سیستم‌های دفاعی شان در برابر حمله هسته‌ای آمریکا شکست خورده و حمله تلافی جویانه سختی را انجام دهند. دوم، این حملات نیاز روس‌ها را به داشتن رادارهای هسته‌ای جامع خود در فضا نشان می‌دهد.

حمله اوکراین به آزمویر اتفاق بزرگی بود. بر اثر آن ۲ رادار روسی فیور از کار افتادند. این حملات را نباید دست‌کم گرفت و جو بایدن، رئیس‌جمهور آمریکا و آنتونی بلینکن، وزیر امور خارجه باید با توجه ویژه‌ای به این موضوع بپردازند. حتی پس از دهه‌ها تلاش‌های پرهزینه روسیه برای ساخت سیستم هشدار اولیه در فضا که می‌تواند حملات موشکی زیر دریایی‌های آمریکایی را در سطح جهانی نظارت کند، روسیه نتوانسته فناوری‌های ویژه به‌شدت مورد نیاز خود را برای چنین سیستمی فراهم کند. ولادیمیر پوتین، رئیس‌جمهور روسیه برای جبران کمبود جدی توانایی‌های هشدار اولیه هسته‌ای روسیه، تلاش ملی قابل مشاهده‌ای را آغاز و از آن حمایت کرد تا سیستم راداری هشدار اولیه استراتژیک هسته‌ای نتوانند و متراکمی که در آن تعدادی از رادارهای عظیم (معمولاً ۲۰ تا ۲۵ متر ارتفاع) به کار گرفته می‌شوند، ساخته شوند.

از آنجایی که این رادارها اساساً پایه منحصربه‌فرد توانایی‌های هشدار اولیه استراتژیک هسته‌ای روسیه‌اند، هرگونه دستکاری در عملکرد آن‌ها در هرگونه شرایط غیرقابل پیش‌بینی جهانی می‌تواند با خطرات بزرگی مثل تغییر اشتباه از اهداف هم‌راه شود و به راه اندازی عظیم نیروهای هسته‌ای روسیه منجر شود. مثلاً برای رادار غیرممکن است که بتواند هواپیمایی رابر فراز آسمان اوکراین مشاهده کند. حتی موشک‌های ATACM که از سواحل دریای سیاه در اوکراین پرتاب می‌شوند و با رسیدن به ارتفاع حداکثر ۴۰ متری پیش از مسیر، به سمت اهداف روانه می‌شوند را نمی‌توان با اطمینان توسط این رادارها شناسایی کرد.

بنابراین رادارهای آزمویر هیچ تهدید نظارتی برای جت‌های اوکراینی، موشک‌های کروز، پهپادها یا موشک‌های ATACM به‌شمار نمی‌رفتند. تهدید واقعی برای جت‌های اوکراینی و موشک‌ها از سیستم‌های راداری هوایی روسیه است که در سیستم‌های موشکی زمین به‌هوا روسی کیپ تا کیپ یکدیگر قرار گرفته‌اند. همان‌طور که موشک‌های ATACM به‌سختی می‌توانند از همان عرض جغرافیایی بمبئی در ساحل غربی هند از اقیانوس هند به سمت مسکو پرتاب شود. برد آن تا مسکو حدوداً ۴۵۰ تا ۴۶۰ کیلومتر خواهد بود.

اگر موشک‌های بالستیک روی «حداقل مسیر انرژی» پرتاب شوند برای رسیدن به مسکو به کوچکترین موشک با سرعت بالا (با زاویه حدوداً ۳۴ درجه) نیاز است. در این صورت بین انفجار موشک «موج‌شکن» و اثرات آن حدوداً بین ۲۱ تا ۲۲ دقیقه فاصله است.

با این حال موشک ترایدنت طوری طراحی شده که کلاهک جنگی خود را در سرعت بالاتری پرتاب می‌کند. مثلاً می‌تواند بار هسته‌ای خود را با سرعت کمی بالاتر و زاویه ۲۵ درجه (مسیر کمی تخت) به سمت مسکو پرتاب کند و همچنان در عرض ۱۸ تا ۱۹ دقیقه به مسکو برسد.

اگر پرتاب به سمت مسکو با استفاده از مسیر کمی تخت باشد، روس‌ها حداقل تا ۶ دقیقه متوجه نمی‌شوند که حمله‌ای به آنها صورت گرفته تا اینکه کلاهک‌های جنگی و مراحل فوآنی راکت وارد فن جست‌وجوی آزمویر شوند. اگر رادارهای آزمویر عمل نکنند ۸ تا ۹ دقیقه طول می‌کشد تا رادارهای روسی در مسکو از موج‌شکن بتوانند حمله را تشخیص دهند. رادارها در مسکو باید بار موشک‌های ورودی را یک یا دو دقیقه مشاهده کنند قبل از آنکه داده‌های کافی برای راه‌اندازی هشدار را راه‌اندازی کنند که یعنی حداکثر زمان تصمیم‌گیری برای رهبران روسی ۶ یا ۷ دقیقه است. بنابراین متوجه می‌شوند که چرا روس‌ها از حملات اوکراینی‌ها خشمگین باشند. حملاتی که به معنای واقعی کلمه زمان محدود آنها برای پاسخ به حملات هسته‌ای را کوتاه‌تر می‌کنند. حرف آخر این است که این حملات خطرات بزرگی برای تمدن بشر و احتمالاً ادامه حیات بشر است که می‌توانست ۳۰ سال پیش با رهبری سیاسی به نفع جهان حل شود. اما این اتفاق نیفتاده و حمله به رادارها حالا به یک بحران سیاسی تبدیل شده‌اند.

ویل نیل

روزنامه‌نگار

گرچستان که پس از فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی سه دهه گذشته را صرف فاصله گرفتن از مسکو کرده، حالا در آستانه از دست دادن حمایت کشورهای غربی قرار گرفته و این امر می‌تواند این کشور حاشیه دریای سیاه را به آغوش دینامیک رقابت قدرت‌های پیشین بازگرداند و به روسیه اجازه دهد تا نقش خود را در این کشور مجدداً بازیابی کند.

وزارت خارجه بریتانیا تأیید کرده است که پروژه نمادین ناتو که حدوداً یک دهه پیش برای تقویت مقاومت گرچستان برابر جنگ افروزی هیبریدی روسیه تنظیم شد، حالا متوقف شده است. این اقدام ۱۰ ماه پس از آن صورت گرفت که متا، شرکت مادر فیس‌بوک، ده‌ها حساب کاربری را حذف کرد که بخشی از کارمندان دولت گرچستان مرتبط با همین طرح از آنها استفاده می‌کردند تا منتقدان کشور را مورد هدف قرار دهند و پروپاگاندا ضد غربی درباره جنگ روسیه در اوکراین را پیش ببرند.

اکنون دوران سرنوشت‌سازی برای گرچستان است؛ کشوری که حالا دارد از آغوش باز و طولانی مدت غرب خارج می‌شود. رابطه تغلیس با آمریکا و اروپا در میانه چرخش سریع به سمت اقتدارگرایی در کشوری که زمانی به گفته جورج دبلیو بوش، رئیس‌جمهور سابق آمریکا، نمونه‌ای از «چراغ راه آزادی» در قفقاز جنوبی بود، به‌شدت مخدوش شده است. سال ۲۰۱۵ یعنی یک سال پس از الحاق غیرقانونی کریمه از اوکراین به مسکو و حدوداً ۷ سال پس از جنگ کوتاه بین گرچستان و روسیه، لندن ابتکار مورد حمایت ناتو موسوم به «ارتباط استراتژیک» را به راه انداخت.

«وزارت ارتباطات استراتژیک» دولت گرچستان یا «استرات کامز» که تحت این پروژه راه‌اندازی شد و در دفتر نخست‌وزیر قرار گرفت، سال‌ها کمک‌های قابل توجهی را در قالب تأمین بودجه آموزش و منابع فنی از آمریکا و انگلستان دریافت کرد که به‌عنوان بخشی از تلاش‌های گسترده برای مقابله با نفوذ مسکو، ده‌ها میلیون دلار هزینه داشت. اخیراً وزارت خارجه بریتانیا بی‌صدا اعلام کرد که این ابتکار در ماه مارس پایان یافته است. طریق احمد، عضوی از مجلس اعیان در واکنش به سوال یکی از اعضا گفت: «ما هم اکنون در حال بررسی موضع خود درباره آینده همکاری در حوزه ارتباطات استراتژیک با گرچستان هستیم.»

این تصمیم در پی آن بود که پایتخت گرچستان، به‌دلیل امضای قانون بحث‌برانگیز «نماینده خارجی» که به سبک کرملین نوشته بود با موجی از تظاهرات‌های بزرگ و چندماهه روبه‌رو شد؛ قانونی که بر رسانه‌ها و گروه‌های حقوق بشری که بودجه خارجی دریافت می‌کنند، محدودیت‌های سنگینی اعمال می‌کند و ادامه فعالیت‌هایشان را با سختی بیشتری مواجه می‌کند. (قانون نماینده خارجی یعنی هر کسی که حمایتی خارج از روسیه دریافت می‌کند یا تحت نفوذ کشوری خارج از روسیه است، نام خود را به‌عنوان نماینده خارجی ثبت کند و براساس آن تحت حساسی‌های بیشتر قرار می‌گیرند). این قانون عموماً به‌عنوان جعبه‌ابزار رژیم خودکامه دیده می‌شود که نسخه‌هایی از آن در بلاروس، مجارستان و مصر در حال اجراست. اکثر معترضان جوان‌اند و در گرچستان مستقل به‌دنیا آمده‌اند. آنها از سایه محتوم کرملین ترس دارند و آینده خود را با اروپا می‌بینند. شکست پروژه ارتباطات با این حال نشان می‌دهد که امیدهایشان بیش از پیش سراب می‌شود.

روپای پیوستن به اتحادیه اروپا

حزب حاکم «روپای گرچستان» هشدارهای اتحادیه اروپا، مبنی بر اینکه این قانون آرزوی پیوستن به اتحادیه اروپا را برای این کشور از بین می‌برد، انکار کرده است. نظرسنجی‌ها به‌طور مرتب نشان می‌دهند که ۸۰ درصد جمعیت گرچستان می‌خواهند به اتحادیه اروپا و ناتو بپیوندند؛ اکثرشان به‌دلیل ترس از روسیه که ارتش آن یک‌پنجم از مناطق گرچستان را اشغال کرده است.

آمریکا تهدید کرده که وضع این قانون منجر به قطع کمک‌ها به گرچستان خواهد شد و تحریم‌هایی را بر برخی مقامات در پی خواهد داشت؛ اقدامی که موجب شده مسکو واکنشگن را به اخاذی از گرچستان متهم کند. براساس خبرهایی که هفته گذشته منتشر شد، برخی از کشورهای اتحادیه اروپا از این شیوه تبعیت کرده و آنها هم به‌دنبال پایان دادن به سفر بدون ویزای شهروندان در سراسر این بلوک‌اند. ماریکا میکاشوشویلی، کارشناس روابط خارجی از حزب DROA می‌گوید: «اگر کمک‌های مالی غربی‌ها قطع بشود، گرچستان ایزوله می‌شود و به روسیه کمک می‌کند ما را از نظر سیاسی یا حتی فیزیکی قورت دهد». اومی گوید که این موضوع به «بحران کامل مالی و سیاسی تبدیل خواهد شد.»

قانون جدید که درباره شفافیت و نفوذ کشورهای خارجی است، فتوکپی از آن چیزی است که روسیه در سال ۲۰۱۲ طراحی کرد و انتظار می‌رود از هفته آینده اجرایی شود. هر سازمانی که حداقل ۲۰ درصد از بودجه خود را از خارج از کشور دریافت می‌کند باید نام خود را تحت عنوان «در خدمت منافع یک قدرت خارجی» ثبت کند. بسیاری از شرکت‌کنندگان که در اعتراضات نزدیک به شب در تغلیس فریاد می‌زدند «نه به قانون روسی!» و پرچم‌های اتحادیه اروپا را تکان می‌دادند، با خشونت وحشتناک پلیس ضدشورش روبه‌رو شدند که با گاز اشک‌آور، ماشین آب‌پاش و گلوله‌های پلاستیکی به سمت آنها حمله می‌کرد. پلیس برخی از معترضان را زخمی و ضرب و شتم کرد. عده دیگری هم از کشور فرار کردند.

نیولاینز با کنار هم قرار دادن اظهارات افراد حلقه داخلی، قانون دسترسی آزاد به اطلاعات و داده‌هایی که در دسترس عموم

حزب حاکم «روپای گرچستان» هشدارهای اتحادیه اروپا مبنی بر اینکه این قانون آرزوی پیوستن به اتحادیه اروپا را برای این کشور از بین می‌برد، انکار کرده است.

نظرسنجی‌ها به‌طور مرتب نشان می‌دهند که ۸۰ درصد جمعیت گرچستان می‌خواهند به اتحادیه اروپا و ناتو بپیوندند؛ اکثرشان به‌دلیل ترس از روسیه که ارتش آن یک‌پنجم از مناطق گرچستان را اشغال کرده است

قرار دارند، به این موضوع دست یافت که شرکای غربی چگونه از استرات کامز حمایت کردند به‌رغم اینکه آگاه بودند این واحد از پروفایل‌های جعلی در شبکه‌های اجتماعی استفاده می‌کند تا حملاتی را به‌سبک روس‌ها علیه مخالفان انجام دهد و پروپاگاندا ضد غربی را ترویج کند. اتفاقی که از تقریباً سال ۲۰۲۱ شروع شد و احتمالاً به سال ۲۰۱۹ برمی‌گردد. در دسامبر سال گذشته، سفارت بریتانیا در تغلیس یکی از اعضای پیشین دولت گرچستان را برای تیم خود استخدام کرد و سوال‌های بیشتری را پیش کشید مبنی بر اینکه دولت‌های تأمین‌کننده کمک‌های مالی چقدر این سوءاستفاده طولانی‌مدت از منابع را جدی می‌گیرند.

در پس‌زمینه اعتراض و بلاتکلیفی سیاسی، نتیجه معکوس این سیاست غرب نشان می‌دهد که با گذشت بیش از ۲ سال از حمله تمام‌عیار مسکو به اوکراین، جنگی که هیچ نشانه‌ای از فروکش کردن آن دیده نمی‌شود، گزینه‌های معدودی برای مبارزه با نفوذ روزافزون روسی وجود دارد.

سال ۲۰۱۴، زمانی که ادغام ابزار نظامی متعارف و نامتعارف با تصرف کریمه از سوی روسیه نمایان شد، ناتو برای اولین بار تهدید جنگ افروزی هیبریدی را به رسمیت شناخت. «بسته کلان ناتو-گرچستان» که همان سال در نشست ولز به امضا رسید شامل چارچوبی برای حمایت از اجرای «برنامه ارتباطات استراتژیک» در داخل وزارت دفاع گرچستان بود. ساختار اولیه استرات کامز که سال بعد تأسیس شد شامل نماینده‌ای از هر کشور عضو ناتو بود که هرکدام برای کمک به انتشار عمومی اطلاعات واضح و قابل درک آسان در مورد جزئیات و مزایای همکاری گرچستان با این ائتلاف وارد عمل شدند. گرچستان که مرز شمالی مشترکی با روسیه دارد، مدت‌های طولانی است که چشم‌اش به‌دنبال عضویت در این ائتلاف است. حتی در حمایت از جنگ به‌رهبری ناتو سربازان خود را برای مبارزه و کشته شدن به افغانستان فرستاد.

تیناتین خیداشلی، وزیر وقت دفاع گرچستان که هم‌اکنون رئیس اندیشکده Civic Idea در تغلیس است به نیولاینز می‌گوید: «ایده درخشانی بود. در حقیقت هنوز هم ایده درخشانی است اگر به‌درستی اجرا می‌شد.» اما ۴ سال بعد در سال ۲۰۱۹، مشکلاتی به‌وجود آمد. دولت گرچستان به‌جای مقابله با افسای اطلاعات نادرست روسیه، خلاف آن را انجام می‌دهد. بازیگران جامعه مدنی گرچستان مثل «بنیاد توسعه رسانه‌ها» و «جامعه بین‌المللی برای انتخابات عادلانه و دموکراسی» یا ISFED، حساب‌های کاربری جعلی حامی دولت در فیس‌بوک را راه‌اندازی کردند که با دولت ابراز همدردی می‌کردند. به‌نظر می‌رسد که رهبری کشور می‌تواند از حساب‌های کاربری جعلی برای دفاع ظاهری از سیاست‌هایش استفاده کند. در پایان آن سال، شرکت متاشبکه‌ای از ترول‌ها یا لشکر سایبری مرتبط با «روپای گرچستان» را حذف کرد که خود را به‌عنوان سازمان‌های خبری یا احزاب سیاسی نشان می‌دادند.

با هر متر و معیاری که حساب کنید، ۲۰۱۹ سال پرآشوبی برای «روپای گرچستان» بود. پس از اعتراضات گسترده بر سر ساخت یک نیروگاه برق در شمال‌شرق کشور و دیدار سرکنی گاوریلف،

نسخه ناموفق ناتو

جوانان گرجی رابطه با غرب را می‌خواهند اما سیاستمداران

قانونگذار روسی از پارلمان گرچستان از سوی خیلی‌ها به‌عنوان اولین ایزود اصلی از حرکت ادامه‌دار محسوس «روپای گرچستان» به سمت کرملین بود. هر دو رویداد نه‌تنها با واکنش خشونت‌آمیز پلیس روبه‌رو شد بلکه موجی از ترول‌ها منتقدان دولت را مورد هدف قرار دادند. استفاده از ترول‌های آنلاین برای آزار و اذیت این منتقدان دولت برگی بود از کتاب کرملین.

تا سال ۲۰۲۱، ISFD، صفحات کاربران در فیس‌بوک را که «پیام‌های بی‌اعتبارسازی در مورد دیگر احزاب و شخصیت‌های اپوزیسیون» منتشر می‌کردند به سبک متجددلیشویلی مرتبط می‌دانست. کسی که در آن سال در سمت معاون رئیس استرات کامز فعالیت می‌کرد. تابستان گذشته، متجددلیشویلی خود به اعمال خشونت علیه یک روزنامه‌نگار بر جسته اپوزیسیون مرتبط شد. خبرنگاری که هنگامی که به سوپرمارکتی در تغلیس رفته بود، مورد ضرب و شتم قرار گرفته بود. میشا مشویلدادزلی به نیولاینز می‌گوید: «آنها به‌وضوح می‌خواستند چشم‌مرا بکوبد کنند تا در پخش آخر هفته مرا کتک خورده ببینند.»

مشویلدادزلی توصیف کرد که ضربات چگونه از پشت به او وارد شدند، سه ضربه سریع پشت‌سرهم و با دقت شدید به بالای استخوان گونه‌هایش. تحقیقات شبکه‌تلویزیونی فرمولتی‌وی نشان داد که ضربات از سوی سرویس‌های اطلاعاتی صورت گرفته که تظاهر می‌کردند از اعضای جمعیت گسترده‌ای از محافظه‌کارانی هستند که به‌دلیل حمایت از حقوق LGBTQ+ و بی‌احترامی به کلیسای ارتدوکس گرچی به خبرنگار حمله می‌کنند.

او درباره حملات لفظی که با ضرب و شتم همراه بودند، می‌گوید: «هیچ شکی در ذهن من وجود ندارد که (این حمله) چندین بار تمرین شده بود. من چندین بار مدیریت استخدام هنرپیشه‌ها را برعهده داشتم، بازی بد را متوجه می‌شوم، زمانی که کسی از کلمات خود استفاده می‌کند و زمانی که از زبان فیلمنامه.» پس از حمله ۲۷ ژوئن، مشویلدادزلی هم مورد هدف موجی از سخنان تنفرآمیز در فضای آنلاین قرار گرفت. یکی از نظرات پیشنهاد می‌داد باید خدا را شکر کند که هیچ کدام از مهاجمان سرش را نبریندند. اکثر آنها از سوی ترول‌هایی بودند که در سراسر شبکه‌های اجتماعی گرچستان حضور داشتند. اما نیولاینز با بازخوانی پست‌های شبکه‌های اجتماعی که حالا حذف شده‌اند، ثابت می‌کند چگونه برخی از تندترین توهین‌ها از سوی کریدورهای قدرتمندتر، مشخصاً متجددلیشویلی انجام شدند که در صفحات عمومی فیس‌بوک فحش‌های ناموسی و عنوان‌های زشتی را به روزنامه‌نگاران می‌داد. متجددلیشویلی پاسخی به درخواست‌ها برای نظر درباره این مقاله نداد.

فحش‌های رکیک جنسی و خشونت فیزیکی در میان اعضای دولت گرچستان موضوع تازه‌ای نیست، دعوای داخل پارلمان نمونه‌ای از آن است اما ارتباط مستقیم با وزارتخانه استرات کامز که بودجه آن را غربی‌ها فراهم می‌کنند، مدت‌هاست که رنگ هشدار را برای شرکایش به‌صدا آورده است.

باب همیلتون، سرهنگ بازنشسته آمریکایی که از سال ۲۰۲۰

